

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8To/33/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8817010620
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Sninský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8817010620.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Sninského a sudcov Mgr. Iva Maruščáka a JUDr. Rastislava Vargu, PhD., LL.M., MBA na verejnom zasadnutí konanom dňa 10.03.2022, v trestnej veci obžalovaného C.. I. G. pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona /ďalej len Tr. zák./, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 12T/106/2017 zo dňa 30.07.2021, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 12T/106/2017 zo dňa 30.07.2021 vo výroku o treste.

Podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku

Obžalovanému MUDr. I. G., nar. XX.XX.XXXX E. J., trvale
bytom J., N. XXXX/XX,
výkonný lekár Y.
L., Y.,

u k l a d á :

Podľa § 289 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., pri neexistencii poľahčujúcich okolností podľa § 36 Tr. zák. a pri neexistencii priťažujúcich okolností podľa § 37 Tr. zák., trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. určuje skúšobnú dobu podmiennečného odsúdenia na 1 (jeden) rok.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. zák. trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov vo výmere 5 (päť) rokov a 7 (sedem) mesiacov.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 12T/106/2017 zo dňa 30.07.2021 bol obžalovaný C.. I. G., nar. XX.XX.XXXX E. J., trvale bytom J., N. XXXX/XX, výkonný lekár Y. L., Y., uznaný vinným z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

- dňa 22.08.2017, asi o 16.45 hod. viedol osobné motorové vozidlo značky Mazda MX5, evidenčného čísla J.-XXX Q., po štátnej ceste v obci Hlinné, okr. Vranov nad Topľou, smerom na Prešov a za

obcou Hlinné motorovým vozidlom zišiel mimo vozovku vpravo, v jazde pokračoval po láne vysiatom sójou fazuľovou a motorové vozidlo zastavil v záhrade rodinného domu č. XXX E. M. Y., M.. E. L. P., kde bol nájdený príslušníkmi PZ, odmietol viaceré výzvy príslušníkov PZ, aby sa podrobil dychovej skúške alebo lekárskeho vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu, či nie je ovplyvnený návykovou látkou, či prípadne za účelom zistenia hladiny alkoholu v krvi, resp. dychu, hoci nemal dôvod, pretože pri vyšetrení obžalovanému nehrozilo žiadne nebezpečenstvo pre jeho zdravie, pričom na poraste sóje fazuľovej vznikla škoda poškodenému súkromnému podnikateľovi Š. Š., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XXX, M.. E. L. P., vo výške 204,06 eur, pričom uvedený čin spáchal, hoci Rozsudkom Okresného súdu Bardejov sp. zn. 1T/49/2014-114, zo dňa 17.09.2014, v spojení s Uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4To/49/2014-153, zo dňa 23.04.2015, právoplatným dňa 23.04.2015, bol odsúdený za prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. na peňažný trest vo výmere 800,- eur s uložením náhradného trestu odňatia slobody v trvaní 2 (dvoch) mesiacov a za súčasného uloženia trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov po dobu 1 (jedného) roka.

Za to mu bol uložený podľa § 289 ods. 2 Tr. zák., v spojení s § 42 ods. 1 Tr. zák., v nadväznosti na § 41 ods. 1 Tr. zák., za použitia § 38 ods. 2 Tr. zák., pri neexistencii poľahčujúcich okolností podľa § 36 Tr. zák. a pri neexistencii priťažujúcich okolností podľa § 37 Tr. zák., súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 8 (ôsmich) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. mu bol výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložený.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. určená skúšobná doba podmiennečného odsúdenia v trvaní 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. zák. trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov na dobu 7 (siedmich) rokov a 6 (šiestich) mesiacov.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. bol zrušený výrok o treste, o ktorom bolo rozhodnuté právoplatným Rozsudkom Okresného súdu Košice - okolie zo dňa 07.12.2018 sp. zn. 0T/45/2018-95, v spojení s Rozsudkom Krajského súdu Košice zo dňa 28.11.2019 sp. zn. 7To/93/2019-165, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 28.11.2019 a ktorým bol obžalovanému podľa § 289 ods. 1, § 36 písm. l), § 38 ods. 3, ods. 8 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 (piatich) mesiacov, výkon ktorého mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 12 (dvanásť) mesiacov v zmysle ustanovenia § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Tr. zák., ako aj podľa § 61 ods. 2, ods. 3, per analogiam § 39 ods. 2 písm. d), ods. 3 písm. f) Tr. zák. trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov vo výmere 2 (dvoch) rokov, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný, ktorý ho prostredníctvom svojho obhajcu písomne odôvodnil tým, že napadnutý rozsudok bol podľa jeho názoru nepresvedčivý, nepreskúmateľný, vecne nesprávny, vo svojich dôsledkoch nezákonný a vytýkal mu jednak nejasnosti, neúplnosti deklarovaných skutkových zistení, ako aj to, že okresný súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre svoje rozhodnutie a jednak, že napadnutým rozsudkom bolo porušené ustanovenie Trestného zákona. Podľa názoru odvolateľa mal okresný súd zistiť, či bol bezprostredne po skutku povereným príslušníkom Policajného zboru /PZ/ C.. C. T. procesne predpísaným spôsobom vyzvaný, aby sa podrobil dychovej skúške, resp. lekárskeho vyšetreniu, za účelom zistenia prítomnosti alkoholu, prípadne iných návykových látok a rovnako, aby bol procesne predpísaným spôsobom poučený o jeho procesných právach a povinnostiach, teda o tom, že je povinný podrobiť sa dychovej skúške, resp. lekárskeho vyšetreniu a zároveň, že by bol poučený aj o zákaze inkriminácie vlastnej osoby tak, ako je to normatívne ukotvené v ustanovení § 121 ods. 1, ods. 2 Tr. por., v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Mal zistiť aj dobu, kedy mal požiť alkoholické nápoje, teda, či k ich požitiu došlo pred, počas alebo po jazde motorovým vozidlom. Odvolateľ vytýkal okresnému súdu, že svoje skutkové zistenie založil na obsahu svedeckých výpovedí C.. C. T., C.. C. S. a C.. G. C., teda na obsahu svedeckých výpovedí príslušníkov PZ, ktorí priamo participovali na realizácii predmetného služobného úkonu v súvislosti so zisťovaním prítomnosti alkoholu v krvi obžalovaného, tieto svedecké výpovede súd prvého stupňa hodnotil ako hodnoverné a pravdivé, pričom výpoveď ďalšieho svedka - W. B., ktorý bol prítomný pri realizácii predmetného služobného úkonu (vo vzdialenosti 1 - 1,5 m od obžalovaného), súd prvého stupňa podľa všetkých okolností hodnotil ako

neúplnú, teda, že označený svedok nemusel počuť a registrovať celý priebeh realizácie predmetného služobného úkonu, vrátane procesných výziev a poučení, ktoré mali byť realizované zakročujúcimi príslušníkmi PZ na mieste skutku. Na absenciu namietanej výzvy podrobiť sa dychovej skúške, resp. lekárskeho vyšetreniu, ako aj absenciu predpísaného procesného poučenia obžalovaného o zákaze inkriminácie vlastnej osoby, obhajoba usudzuje predovšetkým na základe výpovede svedka W. B., ktorý bol na mieste skutku v čase, kedy poverený príslušník PZ C. T., mal vyzvať obžalovaného, aby sa podrobil dychovej skúške, resp. lekárskeho vyšetrenia, a rovnako v čase, kedy poverený príslušník PZ mal obžalovaného procesne poučiť o povinnosti podrobiť sa dychovej skúške, resp. lekárskeho vyšetreniu, ako aj o následkoch nevyhovenia takejto výzve, a rovnako tak aj o zákaze inkriminácie vlastnej osoby, a ktorý poprel, aby poverený príslušník PZ C. T., procesne predpísaným spôsobom vyzval obžalovaného, na podrobenie sa dychovej skúške a rovnako poprel, aby ho tento poučil o následkoch nevyhovenia výzve, či aby ho tento poučoval o zákaze inkriminácie osoby obžalovaného. Odvolateľ považoval za objektívne vylúčené, aby svedok B. nezaregistroval ani jedno z týchto poučení, navyše v situácii, keď svedok B., spontánne a autenticky zreprodukoval, že počul iba to, ako svedok T. vyzval obžalovaného, aby ho nasledoval na oddelenie polície. Svedok B. pritom poprel, aby mal akýkoľvek sluchový či iný zdravotný handicap, ktorý by mu bránil správne vnímať, zapamätať si, či reprodukovat jednotlivé skutkové okolnosti, ktorých bol svedkom. Obhajoba hodnotí výpoveď svedka B. ako hodnovernú a pravdivú, nakoľko tento sa nachádzal v bezprostrednej blízkosti povereného príslušníka PZ T., vo vzdialenosti 1 - 1,5 m, pričom svedok B., na rozdiel od svedkov C.. C. S., C.. C., ktorí participovali na predmetnom služobnom zákroku, nie je v žiadnom osobnom či služobnom pomere (vzťahu) k obžalovanému, či menovaným príslušníkom PZ. Výpoveď svedka B. na hlavnom pojednávaní je, podľa obžalovaného, podporovaná aj zápisnicou o zadržaní a obmedzení osobnej slobody podozrivej osoby C.. G. zo dňa 22.08.2017, ktorá bola vyhotovená v čase 17.52 hod., teda bezprostredne po skutku, pričom z jej obsahu nevyplýva, aby obžalovaný ako zadržaný podozrivý, bol procesne predpísaným spôsobom poučený v intenciách § 85 ods. 5 Trestného poriadku /ďalej len Tr. por./, vrátane následkov nevyhovenia výzve, ako aj zákazu inkriminácie vlastnej osoby. Výpovede svedkov C.. C. S. S. C.. C. obhajoba hodnotí ako účelové, motivované snahou dodatočne konvalidovať procesnú neperfektnosť procesných úkonov realizovaných povereným príslušníkom PZ C.. T., na realizácii ktorých participovali pasívne, pričom z obsahu ich výpovedí na hlavnom pojednávaní vyplynulo, že títo sa nevyjadrovali k tomu, čo bolo predmetom a obsahom poučenia obžalovaného, v tomto konkrétnom prípade, ale k tomu, akým spôsobom sa obvykle v praxi, podozrivý, v takýchto situáciách procesne poučuje. Ďalej odvolateľ odkazoval na to, že podľa jeho názoru, z obsahu znaleckého posudku C.. T. vyplýva, že doba začatia požívania alkoholických nápojov sa nedá určiť, a to vzhľadom na pomerne vysoké koncentrácie etylalkoholu v krvi, pričom z výsluchu tohto znalca na hlavnom pojednávaní, okrem iného vyplynulo, že jednorazové vypitie alkoholických nápojov až po dopravnej nehode v čase o 16.45 hod., na dosiahnutie koncentrácie 1,95 - 2,38 promile etylalkoholu v krvi, by musel obžalovaný vypíť 7,04 poldeci až 8,60 poldeci 40 % alkoholického koncentrovaného nápoja a že tento znalec uviedol aj, že technicky je možné vypíť v krátkom čase 7 - 8,5 poldeci koncentrovaného alkoholického nápoja, ale v takom prípade, by muselo ísť o osobu zvyknutú konzumovať alkoholické nápoje. Takto, podľa názoru odvolateľa, z obsahu tohto znaleckého posudku, ako aj výpovede znalca, vyplynula reálnosť skutkovej verzie obhajoby obžalovaného, že alkoholické nápoje vypil až po predmetnej dopravnej nehode. Obhajoba poukazovala na ustálenú judikovanú súdnu prax, že pokiaľ obsah vo veci produkovaných dôkazov odôvodňuje viaceré skutkové eventuality, potom je povinnosťou konajúceho súdu pri svojich úvahách o vine obžalovaného, uplatniť eventualitu (verziu), ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia, nakoľko len takýto procesný postup zodpovedá materiálnej podstate zásady prezumpcie neviny a z nej vyplývajúceho procesného pravidla „in dubio pro reo“, normatívne ukotvenú v ustanovení § 2 ods. 4 Tr. por.. Okrem toho odvolateľ vytýkal odôvodneniu napadnutého rozsudku rozpor s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por., konkrétne, že v ňom neboli uvedené akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov a ani to, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, pričom poukazoval na to, že z ustálenej súdnej praxe vyplýva požiadavka, aby každé rozhodnutie bolo dostatočne a presvedčivo odôvodnené, keďže rozhodnutie by malo byť zákonné a spravodlivé (z pohľadu výroku) a presvedčivé (z pohľadu odôvodnenia) a že odôvodnenie rozhodnutia má presvedčiť o opodstatnenosti výrokov rozhodnutia z hľadiska vecnej správnosti, zákonnosti a spravodlivosti. Okresný súd, podľa názoru obžalovaného, nepostupoval dôsledne a dopustil sa viacerých pomerne zásadných pochybností, ktoré majú za následok nelogickosť a v konečnom dôsledku nedostatočnú preskúmateľnosť napadnutého rozsudku. Obžalovaný po námietkach voči skutkovým zisteniam, namietal aj právnu kvalifikáciu skutku, keďže podľa jeho názoru postihovali rozhodujúce (tzv. ťažiskové) skutkové okolnosti odôvodňujúce existenciu obligatórnych pojmových znakov, vrátane uplatnenej právnej kvalifikácie predmetného skutku

ako prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr. zák., keďže podľa jeho názoru, obsah vo veci produkovaných dôkazov a na ich základe vyvedených skutkových zistení, vylučujú, aby svojím konaním naplnil rozhodujúce pojmové znaky tak objektívnej, ako aj subjektívnej stránky predmetnej skutkovej podstaty trestného činu.

Vykonaným dokazovaním podľa odvolateľa nebolo preukázané, aby bezprostredne po skutku, bol povereným príslušníkom PZ C.. C. T., procesne predpísaným spôsobom vyzvaný, aby sa podrobil dychovej skúške, resp. lekárskeho vyšetreniu, za účelom zistenia prítomnosti alkoholu, prípadne iných návykových látok, a rovnako, aby bol procesne predpísaným spôsobom poučený o svojich procesných právach a povinnostiach, teda o tom, že je povinný podrobiť sa dychovej skúške, resp. lekárskeho vyšetreniu a zároveň, že bol poučený aj o zákaze inkriminácie vlastnej osoby tak, ako je to normatívne ukotvené v § 121 ods. 1, 2 Tr. por., v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nevyhnutným dôsledkom namietanej procesnej neperfektnosti v postupe povereného príslušníka PZ je nezákonnosť takéhoto postupu, bolo potom porušenie § 121 ods. 1, 2 Tr. por., v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru a absolútna neúčinnosť (nakoľko ide o podstatnú procesnú vadu), vo vzťahu k naplneniu obligatórneho pojmového znaku objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, podľa § 289 ods. 2 Tr. zák., spočívajúceho v „odmietnutí podrobiť sa dychovej skúške, resp. lekárskeho vyšetreniu“. Takto, podľa obžalovaného, neprichádzala do úvahy ani existencia (naplnenie) pojmových znakov subjektívnej stránky, vo forme úmyselného zavinenia. Obhajoba tak bola v tejto súvislosti toho názoru, že predmetné konanie obžalovaného nemožno právne kvalifikovať ani ako prečin ohrozovania pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák., nakoľko na základe obsahu vo veci produkovaných dôkazov, osobitne zistení a záverov znaleckého dokazovania z odboru zdravotníctva, odvetvie súdneho lekárstva, nemožno spoľahlivo a bez dôvodných pochybností skutkovo ustáliť, kedy obžalovaný požil alkoholové nápoje, teda či ich požil pred, počas alebo po jazde osobným motorovým vozidlom, pričom trestnoprávne možno postihovať len také konanie páchatel'a, ktoré sa týka požitia alkoholových nápojov pred, resp. počas jazdy s vozidlom, nie však ich požitie po jazde s vozidlom. Požitie alkoholu po jazde s osobným motorovým vozidlom možno potom právne kvalifikovať ako priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, podľa § 22 ods. 1 písm. b) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, ktorý ukladá vodičovi povinnosť, aby sa zdržal požívania návykových látok aj po dopravnej nehode. Takto na základe absencie obligatórnych pojmových znakov tak objektívnej, ako aj subjektívnej stránky, nemožno podľa obžalovaného, vzhľadom na požiadavku vyjadrenú v § 8 Tr. zák., voči nemu vyvodzovať trestnoprávnu zodpovednosť. V podstate na základe uvedeného obžalovaný navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b), d) Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a vo veci rozhodol.

Krajský súd v Prešove, ako odvolací súd, na podklade takto podaného odvolania preskúmal v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom bolo porušené ustanovenie Trestného zákona len vo výroku o treste, a tak o treste rozhodol sám.

V posudzovanej trestnej veci bolo, podľa názoru odvolacieho súdu, pred súdom prvého stupňa vykonané dokazovanie v podstate v takom rozsahu, ako to predpokladá ustanovenie § 2 ods. 10 Tr. por. pri rešpektovaní zásady kontradiktórnosti pre zistenie skutkového stavu, a keďže ani prokurátor ani obžalovaný nemali návrhy na doplnenie doterajšieho dokazovania a nebol dôvod na postup mimo takého ich stanoviska, odvolací súd z doposiaľ vykonaného dokazovania vychádzal.

Aj keď obžalovaný na hlavnom pojednávaní využil svoje právo a odmietol vypovedať, zo zápisnice o jeho výsluchu zo dňa 22.08.2017 vyplýva jeho priznanie, keď uvádzal, že keď sa prebudil na mieste vodiča, kde pri sebe uvidel hliadku PZ, ktorej uviedol okolnosti, ako sa do uvedeného sadu dostal, kde následne bol niekoľkokrát hliadkou vyzvaný, či je ochotný podrobiť sa dychovej skúške, poprípade lekárskeho vyšetreniu spojenému s odberom krvi na prítomnosť alkoholu, alebo iných návykových látok, kde túto možnosť niekoľkokrát odmietol. A že po tomto bol poučený, že je podozrivý zo spáchania trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, bola mu obmedzená osobná sloboda a bol hliadkou bez použitia donucovacích prostriedkov predvedený na útvar PZ. Pravdivosť jeho priznania bola potvrdená výpoveďami nielen troch, na mieste prítomných príslušníkov Policajného zboru, ktorí vo svojich svedeckých výpovediach bez zásadných zmien priamo obžalovaného usvedčovali, ale aj od

nich nezávislej výpovede svedka W. B., ktorý bol nesporne prítomný pri tom, ako policajti vykonávali služobný úkon, pri ktorom bol obžalovaný políciou opakovane vyzvaný na to, aby sa podrobil dychovej skúške na prítomnosť alkoholu v tele obžalovaného, ale aj k okolnostiam, ktoré viedli k následnému zadržaniu obžalovaného pre podozrenie z predmetného trestného činu. Tento svedok na hlavnom pojednávaní tvrdil, že len opakovane vyzývali šoféra, ktorý sedel vo vozidle, aby vystúpil z vozidla, pričom pri prvej výzve im obžalovaný vravel, že nejde, no pri druhom vyzvaní už vstal, zobral si aktovku, vystúpil z auta a išiel na výsluch na policajné oddelenie, no pred týmto svedkom ho nepodrobili dychovej skúške a ani nepočul, že by ho vyzvali na vykonanie dychovej skúšky, hoci bol asi jeden meter ďalej. Pri svojom skoršom výsluchu dňa 23.08.2017 v prípravnom konaní však jednoznačne tvrdil, že šofér bol minimálne trikrát hliadkou PZ vyzvaný, aby sa podrobil dychovej skúške alebo lekárskeho vyšetreniu na účely zistenia prítomnosti alkoholických nápojov alebo iných návykových látok. Pravdivosť tejto skoršej výpovede svedok na hlavnom pojednávaní potvrdil, keď rozpor svedok vysvetľoval tým, že skoršiu zápisnicu o výsluchu videl, podpísal, a určite s tým súhlasil, lebo by nepodpísal, pokiaľ by to nesúhlasilo. Svedok prítom na hlavnom pojednávaní poukazoval aj na to, že vypovedal na hlavnom pojednávaní tri a pol roka od skutku, pričom zároveň pravdivosť usvedčujúcej výpovede potvrdil, dodajúc, že pripustil, že len čo si pevne pamätá, tak uvádzal na hlavnom pojednávaní. Práve usvedčujúcu verziu výpovede svedka B. odvolací súd považoval za hodnovernú. Práve taká výpoveď je súladná s pôvodnou výpoveďou obžalovaného a permanentnými výpoveďami až troch príslušníkov Policajného zboru prítomných na mieste činu, a to C.. C. T., C.. G. C. S. C.. C. S.. V podstate zhodne potvrdzovali, že svedok T. so svedkom C. sa snažili obžalovaného sediaceho za volantom zobudiť, podarilo sa im to asi po necelých piatich minútach, svedkyňa S. stála za nimi aj so svedkom B., ako majiteľom sadu. Po zobudení im rozospatý obžalovaný uviedol, že išiel od Humenného, zišiel s autom mimo vozovky a keďže sa mu nepodarilo vyjsť na cestu, tak došiel po tom poli, do toho sadu, kde zaspal. Keďže obžalovaný vlastne povedal, že vozidlo viedol, tak ho svedok T. vyzval, či je ochotný sa podrobiť dychovej skúške do prístroja, na čo obžalovaný samotnú dychovú skúšku odmietol. Tento svedok ho poučil o možnosti lekárskeho vyšetrenia odberom biologického materiálu, či nie je ovplyvnený nejakou inou návykovou látkou, čo takisto odmietol, že on nebude fúkať, že nepôjde na žiadne vyšetrenie. Svedok T. obžalovaného minimálne trikrát poučoval o možnosti vykonať dychovú skúšku alebo lekárske vyšetrenie za účelom zistenia prítomnosti návykovej látky, následne ho poučil, že odmietnutím dychovej skúšky a samotného lekárskeho vyšetrenia sa dopúšťa prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky. Obžalovaný však opätovne odmietol, pričom bol svedkom T. poučený, že je zadržaný, lebo je podozrivý z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky.

Podľa § 69 ods. 1 písm. d) Zákona o cestnej premávke č. 8/2009 Z. z., policajt je oprávnený vyzvať vodiča, aby sa podrobil vyšetreniu, či nie je ovplyvnený alkoholom alebo inou návykovou látkou, alebo liekmi, ktoré môžu znížiť jeho schopnosť bezpečne viesť vozidlo,

Až po nerešpektovaní tejto výzvy bol obžalovaný zadržaný podľa § 85 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého, osobu podozrivú zo spáchania trestného činu môže policajt zadržať, ak je tu niektorý z dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 alebo 2 alebo ak ide o podozrivú osobu podľa § 204 ods. 1, aj keď proti nej doteraz nebolo vznesené obvinenie. Na zadržanie je potrebný predchádzajúci súhlas prokurátora. Bez takého súhlasu možno zadržanie vykonať, len ak vec neznesie odklad a súhlas vopred nemožno dosiahnuť, najmä ak bola taká osoba pristihnutá pri trestnom čine alebo zastihnutá na úteku.

O tom, že obhajoba obžalovaného spočívajúca v neposkytnutí výzvy na podrobenie sa dychovej skúške na alkohol je účelová, svedčí aj skutočnosť, že polícia pristúpila k výzve obžalovaného na to, aby s nimi odišiel a následne bol zadržaný. V danom prípade dôvod na takýto zaistovací úkon vznikol práve na základe toho, že polícia zistila, že obžalovaný sa odmietnutím podrobenia sa dychovej skúške s vysokou mierou pravdepodobnosti dopustil práve predmetného trestného činu.

Odôvodnenosť postupu polície bola potvrdená nielen jej subjektívnym senzorickým pozorovaním prejavov obžalovaného od jeho nájdenia v sade, ale aj objektívne tým, že keď sa na policajnom oddelení obžalovaný, zjavne pod tlakom trestného konania, podrobil dychovej skúške po svojom výsluchu už ako zadržaný obvinený. Zo záznamu o vykonaní dychovej skúšky dňa 22.08. 2017 v čase o 22:10:19 hod. vyplynulo, že obžalovanému ešte vtedy bola nameraná hodnota 0,62 mg/l. alkoholu v dychu.

Vo vzťahu k odvolacej námietke, že údajne nebolo nepochybne preukázaná doba, kedy obžalovaný pred dychovou skúškou alkohol požil a že to mohlo byť aj len po ukončení predmetného vedenia motorového

vozidla, je namieste poukázať nielen na výpoveď obžalovaného, ktorý žiadne požitie alkoholu po tom, ako v sade zastavil nepotvrdil, ale nezávisle od neho na časové súvislosti jazdy obžalovaného a jeho možnosti požívať alkohol po zastavení vozidla pred tým, ako zaspal a spiaci bol nájdený políciou.

Svedok G. C. vypovedal, že keď videl, ako obžalovaný autom zišiel na pole, prišiel k nemu, videl na obžalovanom, ako mu hlava padala a obžalovaný na neho pozeral takým pohľadom podnapitým, cítil z neho alkohol, zotrval v jeho prítomnosti päť až desať minút až zavolať na políciu, ktorej oznámil, že vodič vozidla sedí v aute v podnapitom stave a keď mu po 10 - 15 minútach polícia volala, že kde je to auto, lebo ho nemôžu nájsť, tak im oznámil ďalšie údaje, až mu policajti volali, že podľa stôp našli vozidlo v sade. Z výpovedí zasahujúcich policajtov, vyššie uvedených svedkov, pritom vyplynulo, že od momentu, keď boli ako hliadka vyslaní na preverenie oznámenia, do príchodu polície na miesto skutku uplynulo tak 15 - 25 minút. Počas tejto cesty musel obžalovaný prejsť pole, vojsť s vozidlom do sadu a zaspáť. Je evidentné, že pokiaľ sám pri svojej výpovedi neuvádzal, že by po zastavení auta požíval alkohol, tak uvádzal údaj súladný so skutočnosťou. Nakoniec, za taký krátky čas ani znalec neprípustil možnosť, za daných okolností vrátane údaju zisteného dychovou skúškou o obsahu alkoholu v tele obžalovaného, aby obžalovaný skutočne požil potrebné množstvo alkoholu len po jazde, aby sa dostal do stredného stupňa opitosti, ktorý dokonca hraničil s ťažkým stupňom opitosti.

Možno ešte poukázať na zistenia znalca C. C. T., ktorý nespochybnými metódami vychádzajúc z nespochybných východísk skúmania dospel k záveru, že na základe spätného prepočtu z vykonanej dychovej skúšky obžalovaný mohol mať v čase o 16.45 hod. v krvi koncentráciu 1,95 - 2,38 g/kg (promile) etylalkoholu v krvi, čo predstavuje hodnotu 0,93 - 1,13 mg/l etylalkoholu vo vydychovanom vzduchu a o 17.50 hod. mohol mať obžalovaný v krvi koncentráciu 1,82 - 2,17 g/kg (promile), čo predstavuje hodnoty 0,87-1,03 mg/l etylalkoholu vo vydychovanom vzduchu. Vypočítaná hodnota 1,82 - 1,95 g/kg (promile) etylalkoholu v krvi predstavuje stredný stupeň opitosti, pri ktorom osoby nachádzajúce sa v takomto stupni opitosti majú poruchy koordinácie pohybov, ovplyvnenie a predĺženie reakčného času, neostré a dvojité videnie, poruchy odhadu vzdialenosti, pričom podľa svetových trendov od koncentrácie 0,8 g/kg (promile) etylalkoholu v krvi nie sú schopné viesť bezpečne motorové vozidlo. Koncentrácia 1,95 g/kg (promile) etylalkoholu v krvi predstavuje stredný stupeň opitosti hraničiaci s ťažkým stupňom opitosti, čo znamená, že menovaný mal poruchy koordinácie pohybov spojené s negatívnym ovplyvnením telesných pohybov, ovplyvnenie reakčného času, neostré a dvojité videnie, poruchy odhadu vzdialenosti, pričom nebol schopný viesť bezpečne motorové vozidlo. Najvyššia možná koncentrácia etylalkoholu v krvi v čase o 16.45 hod., a to 2,38 g/kg (promile) etylalkoholu, predstavuje ťažký stupeň opitosti, pri ktorej takto ovplyvnené osoby majú výrazné poruchy koordinácie pohybov spojené s neschopnosťou samostatnej chôdze, s nezrozumiteľnou rečou, s výrazným predĺžením reakčného času, neostрым a dvojitým videním a takisto neschopnosťou viesť bezpečne motorové vozidlo. V čase približne o 16.45 hod., aby dosiahol hladinu etylalkoholu na úrovni 0,62 mg/l v čase o 22.10 hod., na dosiahnutie koncentrácie 1,95 - 2,38 g/kg (promile) by bolo potrebné vypiť najmenej 7,04 poldeci až 8,60 poldeci 40 % alkoholického koncentrovaného nápoja. Takýto objem koncentrovaného alkoholického nápoja nie je bežný na jednorazové vypitie, hoci technicky je možné vypiť v krátkom čase 7 - 8,5 poldeci koncentrovaného alkoholického nápoja, ale v takomto prípade by muselo ísť o osobu zvyknutú konzumovať alkoholické nápoje, z dôvodu, že uvedené množstvo by u konzumenta náhle vyvolalo pálenie v žalúdku a nutkanie na zvracanie. Ak by teda obžalovaný výlučne pil až po jazde, musel by vypiť min 7,04 poldeci kým by zaspal.

Takéto množstvo alkoholu, podľa znalca, nie je pritom bežné na jednorazové pitie a pritom len v prípade vypestovaného návyku na pitie alkoholu by to bolo možné, no muselo by ísť o pitie v priebehu aspoň jednej hodiny. To ale v danom prípade zďaleka nezodpovedalo času, od ktorého bol opustený vodičom kamióna, prešiel cestu do sadu, kde ako uviedol zaspal a bol do cca 20 - 30 minút od kontaktu so svedkom C. nájdený políciou už spiaci v sade vo vozidle na mieste vodiča. Obžalovaný sám pritom neuvádzal žiadne pitie alkoholu po zastavení vozidla v sade. Podstatné pritom je, že odmietol podrobiť sa skúške na alkohol, hoci bol na to oprávnené, dokonca opakované, vyzývaný políciou. V danom okamihu vznikalo podozrenie na to, že obžalovaný v súvislosti s vedením motorového vozidla mohol spáchať či už dopravný priestupok alebo trestný čin podľa § 289 ods. 1 Tr. zák.. Tieto opakované výzvy boli z hľadiska obsahu a účelu trestného konania účelné aj z toho hľadiska, že v dôsledku vlastného správania sa obžalovaného polícia mala podklad pre podozrenie, že sa obžalovaný dopustil konkrétneho prečinu a bol tak dôvod na zaistenie jeho osoby až do stupňa zadržania, ktorý úkon bol aj urobený a bola o

ňom zápisnica riadne vyhotovená. Následne po výsluchu sa obžalovaný dychovej skúške podrobil, a jej výsledok len potvrdil dôvodnosť postupu polície.

Vykonaným dokazovaním realizovaným v súlade so zásadami trestného konania bolo potvrdené, že obžalovaný účelovo, úmyselne odmietol podrobiť sa dychovej skúške, pričom v čase jej prípadného výkonu na mieste činu by bolo zistené, že je nespôsobilý na vedenie motorového vozidla pre vysoký obsah alkoholu vo svojom tele a pre stupeň ovplyvnenia jeho vodičských schopností v dôsledku zneužitia alkoholu pred, resp. počas predchádzajúcej jazdy vozidlom až do miesta zastavenia. Zjavne nedošlo k porušeniu zákazu zásady sebaobviňovania, keďže s odopretím povinnosti podrobiť sa vykonaniu dychovej skúšky je spojený zákonný následok v podobe prípadného trestného stíhania práve pre odopretie splnenia tejto povinnosti, ktorá zodpovedá oprávneniu policajta za zákonných podmienok ju vyžadovať na kontrolovanej osobe.

Bolo teda bez pochybností vykonaným dokazovaním preukázané, že práve obžalovaný vykonával činnosť, pri ktorej by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí, alebo spôsobiť značnú škodu na majetku a odmietol sa podrobiť vyšetreniu na zistenie návykovej látky, ktoré sa vykonáva dychovou skúškou alebo orientačným testovacím prístrojom a odmietol sa podrobiť lekárskeho vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu, či nie je ovplyvnený návykovou látkou, hoci by to pri vyšetrení nebolo spájané s nebezpečenstvom pre jeho zdravie, hoci bol za taký trestný čin, ktorého sa dopustil ako vodič dopravného prostriedku, odsúdený. Odôvodnene a v súlade so zákonom bol tak obžalovaný uznaný vinným zo spáchania predmetného trestného činu.

Podľa § 34 ods. 1, 3, 4 Tr. zák., trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prítiažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Obžalovaného nemožno považovať za disciplinovaného vodiča a v danom prípade nešlo o nejaké výnimočné vybočenie. Výpis z evidenčnej karty vodiča zaslanej Okresným riaditeľstvom PZ Bardejov potvrdzuje dlhoročnú vodičskú prax, keď je držiteľom vodičského oprávnenia skupiny B od 09.02.1993, no od roku 2005 do 25.06.2017 má evidovaných spolu 32 priestupkov. Treba ale dodať, že bez zneužitia alkoholu. Od 22.08.2017 má zadržaný vodičský preukaz bez odovzdania, predtým mal dvakrát políciou zadržaný tento doklad potvrdzujúci právo vykonávať vodičské oprávnenie príslušnej skupiny. Rozhodnutie Okresného riaditeľstva PZ Vranov n/T., ODI č.p. ORPZ-VT-ODI2-67-001/2017-ZVP zo dňa 30.08.2017 potvrdzuje takéto zadržanie vodičského preukazu s tým, že za daný skutok možno uložiť trest alebo sankciu zákazu činnosti spočívajúcu v zákaze vedenia motorového vozidla.

Odpis registra trestov potvrdzuje tri záznamy, dvakrát bolo súdom ustálené, že obžalovaný spáchal obdobný prečin uvedený v ustanovení § 289 ods. 1 Tr. zák.. V prvom prípade to potvrdzuje rozsudok Okresného súdu Bardejov sp. zn. 1T/49/2014 zo dňa 17.09.2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4To/49/2014-153 zo dňa 23.04.2015, aj keď sa v tomto prípade hľadí na obžalovaného, akoby nebol odsúdený.

Na rozdiel od súdu prvého stupňa, odvolací súd zistil, že aj v prípade rozsudok Okresného súdu Košice okolie sp. zn. 0T/45/2018-95 zo dňa 07.12.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7To/93/2019-165 zo dňa 28.11.2019, ktorými bolo ustálené, že obžalovaný spáchal obdobný prečin uvedený v § 289 Tr. zák. a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov s podmieneným odkladom výkonu trestu na skúšobnú dobu na 12 mesiacov a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov na 2 roky, sa na obžalovaného hľadí akoby nebol odsúdený. Pri uloženom treste odňatia slobody došlo k zahladeniu odsúdenia zo zákona, pričom trest zákazu činnosti vykonal 12.05.2020, čím došlo k úplnému zahladeniu odsúdenia. Uvedené bolo rozhodujúce pre nepoužitie ustanovení o súhrnnom treste /§ 42 ods. 3 Tr. zák./. Viedlo to k odstráneniu výroku o použití ustanovení o súhrnnom treste a z hľadiska primeranosti trestu, k miernejšiemu rozhodnutiu o výmere uložených trestov.

Po zohľadnení skutočností vyžadovaných v § 34 Tr. zák. pri neexistencii poľahčujúcich okolností podľa § 36 Tr. zák. a pri neexistencii priťažujúcich okolností podľa § 37 Tr. zák., bolo namieste uložiť obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiacov. Skutočnosť, že došlo k zahladeniu predchádzajúcich odsúdení nasvedčuje, že očakávať nápravu v spôsobe života u obžalovaného ešte nie je márne a že možno za splnené považovať podmienky pre podmiennečný odklad výkonu tohto trestu na skúšobnú dobu na 1 rok. Závažnosť, spôsob a okolnosti, zjavná spojitosť prečinu obžalovaného s výkonom jeho vodičského oprávnenia, zavinenie a osoba obžalovaného viedli k záveru, že po zákonom zvýšení trestnej sadzby bolo namieste uložiť mu aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov vo výmere 5 rokov a 7 mesiacov.

Z hľadiska individuálne a generálnej prevencie takto uložený trest predstavuje trest na nápravu obžalovaného a na ochranu spoločnosti primeraný, dostatočne individualizovaný a spravodlivý.

Tento rozsudok bol prijatý jednomyseľne.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.